

چهارشنبه ۲۷ اردیبهشت ماه ۱۴۰۲ • ۱۴۴۴ شوال ۲۶ • 17 May 2023

نگاهی به رسانه ها

بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه ها

تعداد کل محتوا : ۱۲

روزنامه

۱۲

روزنامه: 100.00 %

گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

ردیف	نام منبع	فراوانی	درصد فراوانی
۱	ایران	۲	۱۶/۷
۲	هنرمند	۲	۱۶/۷
۳	۱۹ دی	۱	۸/۳
۴	ابتکار	۱	۸/۳
۵	آرمان ملی	۱	۸/۳
۶	آفتاب یزد	۱	۸/۳
۷	بشارت نو	۱	۸/۳
۸	رویش ملت	۱	۸/۳
۹	شهرآرا	۱	۸/۳
۱۰	عصر ایرانیان	۱	۸/۳
	جمع کل	۱۲	۱۰۰

نمودار فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	نمایش های فاخر ادبیات فارسی را تقویت می کنند	آرمان ملی
۸	فقر دانش نویسندگی در نمایشنامه نویسی	آفتاب یزد
۹	«در گوشی» میزبان بچه ها و مجید قناد شد	ابتکار
۱۰	«در گوشی» میزبان بچه ها و مجید قناد شد	ایران
۱۱	مردم باید عادت کنند آثار فاخر ببینند	ایران
۱۲	اجرای سه نمایش جدید در تماشاخانه ایرانشهر	بشارت نو
۱۳	مجید قناد «در گوشی» را افتتاح کرد	رویش ملت
۱۴	نبود عشق، ایده اصلی نمایش «سیاه کژدم»	شهرآرا
۱۵	وقتی تئاتر زبان را تقویت می کند	عصر ایرانیان
۱۶	نمی توان هر چیزی را با عنوان فرهنگ به مردم تزریق کرد	هنرمند
۱۷	ویرجینیا چگونه با پیراشکی خود را غرق کرد؟	هنرمند
۱۸	قناد روی صحنه	۱۹ دی

◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

محسن حسینی:

نمایش های فاخر ادبیات فارسی را تقویت می کند

یک آفت است.

◀ مردم آثار فاخر ببینند

کارگردان نمایش «دیوان غربی - شرقی» ادامه داد: مردم ما باید عادت کنند ترازوی و آثار فاخر ببینند. لازم است همچنان شعر و ادبیات را تقویت کنیم. شعر، وزنه ای در ادبیات است و ما تاریخ هزار ساله در این حوزه از رودکی تا به امروز داریم. پس اگر کار خوبی روی صحنه آورده شود ادبیات و زبان فارسی احیا خواهد شد. اصلاً با همین روش ها می توان زبان و ادبیات فارسی را زنده نگه داشت. موسیقی، اپرا، هنرهای تجسمی، نقاشی، سینما و تئاتر از جمله راهکارهایی هستند که کمک می کنند تا زبان اصیل فارسی حفظ شود. وی درباره علاقه برخی از هنرمندان به اجرای نمایشنامه های خارجی گفت: نمی شود ترجمه درجه دوم و سوم آثار خارجی را روی صحنه بیاوریم چون می گوئیم مردم اینها را دوست دارند. در ۵۴ سال اخیر نمایشنامه هایی که ترجمه شده و روی صحنه برده می شود بسیار ضعیف و سطح پایین هستند. فاجعه است اگر بخواهیم تحت تاثیر فیلم و سریال های ماهواره ای قرار بگیریم و بگوئیم سلیقه مخاطب امروز همین است. اتفاقاً در آلمان برعکس است. تلویزیون و سینمای آلمان تحت تاثیر صحنه های تئاتر آلمان هستند. ما هم باید صحنه هایمان را در ایران به سطحی برسانیم که تلویزیون و ارکان دیگر هنری فرهنگی بتوانند از آن تاثیر بگیرند. حسینی درباره تاثیری که تئاتر می تواند بر سینما بگذارد، بیان کرد: تا خودمان از متون ادبی مان برداشت نکنیم، نمی توانیم در این زمینه موفقیتی کسب کنیم. ما هنوز نتوانسته ایم به خوبی یکی از داستان های «هزار و یک شب» را تبدیل به فیلم کنیم ولی کشورهای دیگر بهره شان را از قصه های «هزار و یک شب» برده اند. حسینی در پایان صحبت هایش اضافه کرد: ما برای تماشاگرانی بازی می کنیم که تئاتر را خوب می شناسند بنابراین نمی توان هر چیزی را روی صحنه آورد چون تماشاگر ما خیلی هوشمند است و بسیار نسبت به نیم قرن گذشته فرهیخته تر شده است. نسل جوان تر خود را با ادبیات منظوم شاعرانه و فلسفه درگیر می کند و برای همین سطح توقع اش از نمایشنامه ها بالاتر رفته است. این شب های تالار وحدت هم این موضوع را نشان می دهد.

زمان طولانی مردم نیز مجدد به تئاتر روی آورده اند و همین نشان می دهد تماشاگران به چه میزان عطش تماشای تئاتر داشته اند. حسینی ادامه داد: فرهنگی بودن سرزمین مان به خوبی نشان می دهد نمی توان هر چیزی را با عنوان فرهنگ به مردم تزریق کرد چون مردم ما به خوبی می توانند خوب را از بد و کیفیت بالا را از کیفیت پایین تمیز دهند و خوشبختانه به خوبی آگاه هستند. این بازیگر و پژوهشگر تئاتر درباره اهمیت اقتباس از گنجینه های ادبی با وجودی که برخی معتقد هستند دوره ساخت چنین آثاری گذشته است، بیان کرد: معتمد کسانی که عقیده دارند دوره اقتباس از ادبیات کهن گذشته به اندازه کافی آگاهی و شناخت ندارند. چطور زمانی که در کشور آلمان «ماری استوارت» اثر شیلر به صحنه می رود یا نمایش هایی که مربوط به قرن ۱۷ و ۱۸ میلادی اجرا می شوند مردم از آن استقبال می کنند و سالن ها به شدت پر می شود. وقتی کارگردانی یک اثر منظوم کهن از کشورش را در دست می گیرد و با سیل خروشان تماشاگر در اجراهای اولیه آن مواجه می شود و می بیند که بلیت های هفته های آینده نیز پیش فروش شده است آن را نشانه چه می بیند؟ مردم ایران همچنان زبان و ادبیات کشورشان را دوست دارند. به نظر من آنچه درباره مخاطب امروز گفته می شود توهین به آنهاست. من فکر می کنم این موجهی است که می خواهد این اجازه را به مردم ندهد تا آنها کارهای فاخر ببینند و فقط سریال های دسته چنم ضعیف ترکی و سریال های طنز ضعیف را ببینند که

محسن حسینی، بازیگر نقش «جاماسب» در نمایش «هفت خان اسفندیار» عقیده دارد: نمایش های خوب و فاخر زبان و ادبیات فارسی را تقویت می کنند. محسن حسینی کارگردان، طراح و بازیگر تئاتر، سینما و تلویزیون که این شب ها در نمایش موزیکال «هفت خان اسفندیار» به کارگردانی حسین پارسایی در نقش «جاماسب» به ایفای نقش می پردازد سابقه ای طولانی در زمینه بازیگری و کارگردانی دارد. حسینی در گفت و گو با «مهر» درباره چگونگی حضور در این اثر نمایشی گفت: حکیم ابوالقاسم فردوسی در قلب، روح، روان، جان، جسم و تن همه ایرانیان جای دارد که شاهنامه را به عنوان سیاسی ترین اثر منظوم این سرزمین به یادگار گذاشته است. «هفت خان اسفندیار» نیز داستانی شاخص از شاهنامه است بنابراین وقتی بازی در یکی از قصه های شاهنامه به کسی پیشنهاد شود قطعاً قبول خواهد کرد، بنابراین من هم قبول کردم. البته کارهای قبلی آقای حسین پارسایی را هم دیده بودم و با ایشان زمانی که سمت مدیریتی داشتند نیز همکاری داشتم. آشنایی طولانی با وی موجب شد تا دعوتش برایم جذاب باشد و بازی در نقش جاماسب را بپذیرم. وی با اشاره به اینکه از اسفند سال قبل تمرین های نمایش را آغاز کرده است، بیان کرد: قرار گرفتن در کنار بازیگران و عوامل نمایش برایم جذاب است به ویژه در پروژه ای به این سنگینی و رنگینی، آن هم بعد از گذر از روزهای سخت کرونا و درگیری های چند ماه اخیر. در حال حاضر بعد از این مدت

فقر دانش نویسندگی در نمایشنامه نویسی

لیلی عاج یکی از اعضای هیئت داوری بخش نمایشنامه نویسی شانزدهمین جشنواره تئاتر رضوی با اشاره به اینکه پیش از این نیز در بخش نمایشنامه نویسی جشنواره تئاتر سردار آسمانی داور بوده است، درباره ضعف نمایشنامه ها در جشنواره های موضوعی و مناسبتی گفت: در جشنواره های موضوعی با محتوای خاص آنچه بیش از همه در نمایشنامه نویسی به عنوان نقصان و ضعف خودنمایی می کند فقر دانش نویسندگی است، یعنی عشق و ارادت به سوژه وجود دارد اما توانایی برای خلق درام وجود ندارد. وی افزود: بارها با نمایشنامه هایی روبرو شدم که نه شخصیت های اثر را معرفی می کنند و نه از جغرافیای نمایش حرفی می زنند. همچنین در سطح مبتدی تر از آن با آثاری مواجه می شدم که بین روایت داستانی و نمایشنامه معلق هستند و بیشتر به داستان شباهت داشتند؛ داستانی که توصیف می کند و میانه راه گفتگوها را به سبک نمایشنامه ادامه می دهد. عاج ادامه داد: اینکه نویسندگان چنین جشنواره هایی اینقدر از اسلوب نگارش نمایشنامه نویسی فاصله دارند جای افسوس دارد چرا که عشق و علاقه آنها به تئاتر و سوژه مورد نظر وجود دارد اما تخصص و چگونگی بیان آن را ندارد. به گزارش مهر، شانزدهمین جشنواره تئاتر رضوی اول تا پنجم خرداد ماه سال جاری به دبیری کوروش زارعی در تبریز برگزار خواهد شد.

«در گوشی» میزبان بچه ها و مجید قناد شد

نمایش «در گوشی» به نویسندگی و کارگردانی نرگس اصغری و با حضور مجید قناد روی صحنه رفت.

به گزارش ایسنا به نقل از روابط عمومی تالار هنر، نمایش «در گوشی» بر اساس داستان مربای شیرین اثر هوشنگ مرادی کرمانی به نویسندگی و کارگردانی نرگس اصغری از روز دوشنبه ۲۵ اردیبهشت ماه در تالار هنر پیش روی مخاطبان تئاتر کودک و نوجوان قرار گرفت.

احمد خیرآبادی، مژگان مولایی، عرشیا طاوولی، بهاره توکلی، باران صفدری، پرنیان ماندنی، شایان شیخ موگویی، تینا شریف زاده، علی صفدری، امیر محمد مجیدی، حسنا علی پور، علیرضا صادقیان، هستی دل خاک و سامان سلطانی ایفاگر نقش های نمایش «در گوشی» هستند.

دیگر عوامل اجرای نمایش «در گوشی» عبارتند از: طراح صحنه و لباس: داود زارع. طراح گریم: لیلا پریشان، حسین تبریزی. طراح نور: کیوان ضیاءپور. طراح پوستر و بروشور: محمد صالح حجازی. دستیار کارگردان: زهرا بخشنده. منشی صحنه: مهسا پرورده. ساخت دکور: مهران رحمتی. ساخت آکسسوار و نقاشی دکور: زهرا امینی. انتخاب موسیقی: نرگس اصغری. مدیر صحنه: ریحانه زارع. روابط عمومی: گروه «تئاتر کودک ببین» ریحانه مطهری. روژین ستاری. روشنگ کریمی. عکاس: اختر تاجیک. مجری طرح: آموزشگاه بازیگری و موسسه هنرهای نمایشی توانش.

در خلاصه داستان این نمایش آمده است: «امیر شیشه مربایی را از بقالی محله می خرد. او هر چه سعی می کند نمی تواند شیشه مربا را باز کند. این موضوع کوچک به چالشی بزرگ در زندگی او و همچنین تمامی افراد جامعه بدل می شود.»

نمایش «در گوشی» تا ۲۵ خردادماه هر روز بجز شنبه ها و ایام سوگواری ساعت: ۱۷:۳۰ و با قیمت بلیت پنجاه هزار تومان برای مخاطب کودک و نوجوان در تالار هنر به نشانی میدان هفت تیر، خیابان مفتاح جنوبی، خیابان ورزشده، جنب ورزشگاه شهید شیرودی به روی صحنه می رود.

به تازگی نمایش «سیندرلا» به کارگردانی مریم کاظمی نیز در تالار هنر روی صحنه رفته است. در این نمایش که بعد از «در گوشی» و از ساعت ۱۷:۳۰ اجرا می شود، رضا فیاضی، علی فروتن، حمید گلی، فرهاد شریفی، مریم کاظمی، مهرداد زمانی، پریسا فلاح زاده، عرفان میداتلو، نازنین صفا، نسیم امیرخسرو، نرگس صفامنش، شادی کارآیین، سعید تاجیک، مهدی رمضان زاده، علیرضا عموزاد و سما احمدی ایفای نقش می کنند.

«درگوشی» میزبان بچه ها و مجید قناد شد

نمایش «درگوشی» به نویسندگی و کارگردانی نرگس اصغری و با حضور مجید قناد روی صحنه رفت. نمایش «درگوشی» براساس داستان مربای شیرین اثر هوشنگ مرادی کرمانی به نویسندگی و کارگردانی نرگس اصغری از روز دوشنبه ۲۵ اردیبهشت ماه در تالار هنرپیش روی مخاطبان تئاتر کودک و نوجوان قرارگرفت و تا ۲۵ خردادماه هرروز بجزشنبه ها و ایام سوگواری ساعت ۱۷:۳۰ و با قیمت بلیت پنجاه هزار تومان برای مخاطب کودک و نوجوان در تالار هنر به روی صحنه می رود. / **ایسنا**

تاریخ انتشار: چهارشنبه ۲۷ اردیبهشت ماه ۱۴۰۲ * ۰۹:۴۲

محسن حسینی بازیگر نقش «جاماسب» در نمایش «هفت خان اسفندیار»:

مردم باید عادت کنند آثار فاخر ببینند

محسن حسینی بازیگر نقش «جاماسب» در نمایش «هفت خان اسفندیار» عقیده دارد نمایش‌های خوب و فاخر زبان و ادبیات فارسی را تقویت می‌کنند. به گزارش خبرنگار مهر، محسن حسینی کارگردان، طراح و بازیگر تئاتر، سینما و تلویزیون که این شب‌ها در نمایش موزیکال «هفت خان اسفندیار» به کارگردانی حسین یارسانی در نقش جاماسب به ایفای نقش می‌پردازد، سابقه‌ای طولانی در زمینه بازیگری و کارگردانی دارد. او دارای مدرک کارشناسی و کارشناسی ارشد تئاتر، درام و ارتباطات از دانشگاه پوستانس لیپیک گیسن آلمان است که آندوخته‌ها و تجربیاتش در عرصه

هنر از او بازیگر و کارگردانی حرفه‌ای ساخته که آثارش بر پایه پژوهش و بهره‌گیری از حرکات فیزیکی و پرفورمنس استوار است. حسینی در گفت‌وگو با «مهر» درباره چگونگی حضور در این اثر نمایشی گفت: حکیم ابوالقاسم فردوسی در قلب، روح، روان، جان، جسم و تن همه ایرانیان جای دارد که شاهنامه را به عنوان سیاسی‌ترین اثر منظوم این سرزمین به یادگار گذاشته است. «هفت خان اسفندیار» نیز داستانی شاخص از شاهنامه است بنابراین وقتی بازی در یکی از قصه‌های شاهنامه به کسی پیشنهاد شود، قطعاً قبول خواهد کرد بنابراین من

هم قبول کردم. البته کارهای قبلی آقای حسین یارسانی را هم دیده بودم و با ایشان زمانی که سمت مدیریتی داشتند نیز همکاری داشتم. آشنایی طولانی با وی موجب شد تا دعوتش برایم جذاب باشد و بازی در نقش جاماسب را بپذیرم. وی با اشاره به اینکه از اسفند سال قبل تمرین‌های نمایش را آغاز کرده است، بیان کرد: قرار گرفتن در کنار بازیگران و عوامل نمایش برایم جذاب است بویژه در پروژه‌ای به این سنگینی و رنگینی. آن هم بعد از گذر از روزهای سخت کرونا و درگیری‌های چند ماه اخیر. در حال حاضر بعد از این مدت زمان طولانی مردم نیز مجدداً به تئاتر

مردم ما باید عادت کنند ترازوی و آثار فاخر ببینند. لازم است همچنان شعر و ادبیات را تقویت کنیم. شعر، وزنهای در ادبیات است و ما تاریخ هزار ساله در این حوزه از رودکی تا به امروز داریم

تجربه پیشگویی در «هفت خان اسفندیار»

حسینی درباره تأثیری که تئاتر می‌تواند بر سینما بگذارد، بیان کرد: تا خودمان از متون ادبی‌مان برداشت نکنیم، نمی‌توانیم در این زمینه موفقیتی کسب کنیم. ما هنوز نتوانسته‌ایم بخوبی یکی از داستان‌های «هزار و یک شب» را تبدیل به فیلم کنیم ولی کشورهای دیگر به‌رешان را از قصه‌های «هزار و یک شب» برداشت. چطور هالیوود می‌تواند با بازی برد پیت، «تروا» را بسازد اما ما نتوانستیم از شاهنامه یک اثر اقتباسی ناب درجه یک تولید کنیم؟ بنابراین شاید همین اجرای «هفت خان اسفندیار» الگویی شود که بتوان به سینماگران نشان داد، ادبیات منظوم و منثور تأثیر گرفت چون ما در ادبیات کشورمان از اقیانوس بسیار دسترگی بهره‌مند هستیم. کارگردان نمایش «جنگنامه غلامان» متذکر شد: همبستگی و پیمانی که بین کارگردان، رهبر ارکستر، طراح صحنه و طراح حرکات نمایش «هفت خان اسفندیار» به وجود آمده به دلیل درک درست آنها از این متن ادبی است. این اثر یک اقتباس و برداشت آزاد از یکی از داستان‌های شاهنامه است و می‌تواند به عنوان یک الگو در عرصه هنر تئاتر مطرح باشد.

عقیده دارند دوره اقتباس از ادبیات کهن گذشته، به اندازه کافی آگاهی و شناخت ندارند. چطور زمانی که در کشور آلمان «ساز اسفندیار» اثر شیلر به صحنه می‌رود یا نمایش‌هایی که مربوط به قرن ۱۷ و ۱۸ میلادی اجرا می‌شوند مردم از آن استقبال می‌کنند و سالن‌ها به شدت پر می‌شود. وقتی کارگردانی یک اثر منظوم کهن از کشورش را در دست می‌گیرد و با سیل خروشان تماشاگر در اجراهای اولیه آن مواجه می‌شود و می‌بیند که پلیت‌های هفته‌های آینده نیز پیش فروش شده است آن را نشانه چه می‌بیند؟ مردم ایران همچنان زبان و ادبیات کشورشان را دوست دارند.

به نظر من آنچه درباره مخاطب امروز گفته می‌شود نوهین به آن‌هاست. من فکر می‌کنم این موجی است که می‌خواهد این اجازه را به مردم ندهد تا آنها کارهای فاخر ببینند. فقط سریال‌های دسته چندم ضعیف ترکی و سریال‌های طنز ضعیف را ببینند که خوب یک آفت است.

کارگردان نمایش «دیوان غربی، شرقی» ادامه داد: مردم ما باید عادت کنند ترازوی و آثار فاخر ببینند. لازم است همچنان شعر و ادبیات را تقویت کنیم. شعر، وزنه‌ای در ادبیات است و ما تاریخ هزار ساله در این حوزه از رودکی تا به امروز داریم. پس اگر کار خوبی روی صحنه آورده شود ادبیات و زبان فارسی احیا خواهد شد.

اصلاً با همین روش‌ها می‌توان زبان و ادبیات فارسی را زنده نگه داشت. موسیقی، اپرا، هنرهای تجسمی، نقاشی، سینما و تئاتر از جمله راهکارهایی هستند که کمک می‌کنند تا زبان اصیل فارسی حفظ شود.

وی درباره علاقه برخی از هنرمندان

اجرای سه نمایش جدید در تماشاخانه ایرانشهر

نمایش های «اتول سورون طهران الف ۱»، «خوشدلان» و «اینجا پنجره ای باز مانده است» از دوم خرداد در تماشاخانه ایرانشهر به صحنه می روند و زمان اجرای نمایش «آرتیست» در خانه نمایش دا اعلام شد.

به گزارش ایرنا، نمایش های «اتول سورون طهران الف ۱» نوشته باقر سرورش و کارگردانی شهروز دل افکار و «خوشدلان» نوشته سعید پورصمیمی و کارگردانی پریزاد سیف به ترتیب در سانس های ۱۸:۴۵ و ۲۱ در سالن ناظرزاده کرمانی و نمایش «اینجا پنجره ای باز مانده است» به نویسندگی و کارگردانی مشترک ندا شاهرخی و یاسمن خواجه ای ساعت ۲۱:۳۰ در سالن استاد سمندریان این تماشاخانه اجراهای خود را آغاز می کنند.

علاقه مندان به تهیه اینترنتی بلیت های این سه نمایش می توانند به سایت تماشاخانه ایرانشهر و یا سامانه ی تیوال مراجعه کنند.

نمایش «آرتیست» به نویسندگی و کارگردانی محمد قربانی ساعت ۱۹ در سالن شماره یک خانه نمایش دا روی صحنه خواهد رفت.

آیناز ایقانی، امیر بابازاده، ثمین جدی، سحر حاجیلو، مهدیه خلیج، علی شعفی، مونا صحراگرد، شهریار فعلی، مهرداد فاضلی، محمد قربانی، امین محمدلو، ارسلان نصیرآبادی، حسین نیروفری، شکوفه نوشادی، بازیگران اولین تجربه کارگردانی اجرای عموم محمد قربانی هستند. این اثر با حمایت خانه نمایش دا آماده اجرا شده و روی صحنه می رود.

محمد قربانی کارگردان اثر، پیش از این، نمایش «تکرار» را در مقام نویسنده و کارگردان در یک جشنواره دانشجویی روی صحنه برده و در فیلم سینمایی «پیچ جاده نمناک» و نمایش های «چرخه سودایی» و «سر میز شام» راه یافته به جشنواره تئاتر فجر به ایفای نقش پرداخته است. «آرتیست» تا ۱۹ خرداد امسال، هر شب ساعت ۱۹ در سالن شماره یک خانه نمایش دا روی صحنه است و مخاطبان برای تهیه بلیت اثر می توانند به سایت فروش بلیت و گیشه خانه نمایش دا واقع در خیابان انقلاب اسلامی، خیابان خارک، بن بست اول، پلاک پنج مراجعه کنند.

تاریخ انتشار: چهارشنبه ۲۷ اردیبهشت ماه ۱۴۰۲ * ۰۹۴۲

برای اجرای تالار هنر مجید قناد «در گوشی» را افتتاح کرد

با حضور مجید قناد نمایش «در گوشی» به نویسندگی و کارگردانی نرگس اصغری در تالار هنر افتتاح شد.

به نقل از روابط عمومی تالار هنر، نمایش «در گوشی» بر اساس داستان مربای شیرین اثر هوشنگ مرادی کرمانی به نویسندگی و کارگردانی نرگس اصغری از روز دوشنبه ۲۵ اردیبهشت ماه در تالار هنر پیش روی مخاطبان تئاتر کودک و نوجوان قرار گرفت.

احمد خیرآبادی، مژگان مولایی، عرشیا طاوولی، بهاره توکلی، باران صفدری، پرنیان ماندنی، شایان شیخ موگویی، تینا شریف زاده، علی صفدری، امیر محمد مجیدی، حسنا علی پور، علیرضا صادقیان، هستی دل خاک و سامان سلطانی ایفاگر نقش های نمایش «در گوشی» هستند.

دیگر عوامل اجرای نمایش «در گوشی» عبارتند از طراح صحنه و لباس: داوود زارع، طراح گریم: لیلا پریشان، حسین تبریزی، طراح نور: کیوان ضیاپور، طراح پوستر و بروشور: محمد صالح حجازی، دستیار کارگردان: زهرا بخشنده، منشی صحنه: مهسا پرورده، ساخت دکور: مهران رحمتی، ساخت آکسسوار و نقاشی دکور: زهرا امینی، انتخاب موسیقی: نرگس اصغری، مدیر صحنه: ریحانه زارع، روابط عمومی: گروه «تئاتر کودک ببین» ریحانه مطهری، روزین ستاری، روشنک کریمی، عکاس: اختر تاجیک، مجری طرح: آموزشگاه بازیگری و موسسه هنرهای نمایشی توانش. در خلاصه داستان این نمایش آمده است: «امیر شیشه مربایی را از بقالی محله می خرد. او هر چه سعی می کند نمی تواند شیشه مربا را باز کند. این موضوع کوچک به چالشی بزرگ در زندگی او و همچنین تمامی افراد جامعه بدل می شود.»

نمایش «در گوشی» تا ۲۵ خرداد ماه هر روز به جز شنبه ها و ایام سوگواری ساعت: ۱۷:۳۰ و باقیمت بلیت پنجاه هزار تومان برای مخاطب کودک و نوجوان در تالار هنر به نشانی میدان هفت تیر، خیابان مفتاح جنوبی، خیابان ورزنده، جنب ورزشگاه شهید شیرودی به روی صحنه می رود.

نبود عشق، ایده اصلی نمایش «سیاه کژدم»

نصرا... قادری، نویسنده و کارگردان مطرح تئاتر کشور که چندی پیش به مشهد سفر کرد و به تماشای نمایش «سیاه کژدم» نشست، در گفت و گو با ایستنا اظهار کرد: این نمایش حدود ۲۵ سال پیش نوشته شده و ایده اصلی اش

نبود عشق در زندگی است و بازنویسی و چاپ شده است. نویسنده نمایشنامه «سیاه کژدم» درباره اجرای این نمایش در مشهد گفت: گروه جوان در کنار بازیگران حرفه ای تئاتر مشهد قرار گرفتند. جوانان در گروه حرکات موزون و بازیگران قدیمی در نقش های اصلی ظاهر شدند. کنارهم گذاشتن این دو گروه کار ساده ای نیست، اما کارگردان با دریافتش از متن توانسته است به خوبی این افراد را کنار یکدیگر قرار دهد. شبی که من میهمان این نمایش بودم، اجرای خوبی بود و تماشاگر به خوبی با اجرا ارتباط برقرار کرده بود. وی تصریح کرد: هیچ نویسنده ای نیست که مدعی شود کارگردان توانسته است چیزی را که در ذهن او بوده است، پیاده کند؛ حتی اگر خودش کارگردان اثر باشد. من از آن گروه نویسنده ها نیستم که بخواهم برای کارگردان تعیین تکلیف کنم. کارگردان در این نمایش بر اساس دریافتی که از متن داشته، توانسته است مفهومی را به خوبی به مخاطبش برساند.

تاریخ انتشار: چهارشنبه ۲۷ اردیبهشت ماه ۱۴۰۲ * ۹۰۴۲

تجربه پیشگویی در «هفت خان اسفندیار»؛

وقتی تئاتر زبان را تقویت می کند

«هفت خان اسفندیار» از شاهنامه فردوسی در این اجرا، درست مورد استفاده قرار گرفته و شاهد یک ترکیب بندی موسیقایی هستیم که از چیدمان خوبی نیز برخوردار است. آثار اقتباسی باید اینچنین ساخته شود و این تئاتر، الگوی مناسبی برای سازندگان و سرمایه گذاران خواهد بود. وی درباره ایفای نقش جاماسب در این نمایش توضیح داد: برای رسیدن به نقش در وهله نخست کارگردان حرف اول و آخر را می زند و من به عنوان بازیگر در یک پروژه تلاش می کنم تا کار و شخصیت را بفهمم. برای درک بهتر شخصیت جاماسب به شاهنامه نیز مراجعه کردم. ۱۶۵ صفحه از این کتاب درباره «هفت خان اسفندیار» است که بخش های کوتاهی از آن نیز اشارتی به شخصیت جاماسب به عنوان یک دانا

راز و پیشگو دارد. در این نمایش تلاش شده تا به جاماسب شکل و شمایل جادوگرهای کلاسیک داده نشود چون او فردی بسیار آگاه به مسائل روز است که اتفاقات را درون یک گوی می بیند. با راهنمایی گروه که در راس آنها حسین پارسایی است و علی براتی به عنوان طراح حرکات و کوشش و تلاش خودم به عنوان بازیگر، سعی کردم این نقش خوب از آب درآید. من هر کجا باشم برای رسیدن به یک نقش خیلی کنجکاو و جستجوگر هستم، نیاز نبود به خانه ها بروم و با درازش نشینم تا به نقش برسم بلکه کافی بود متن و کار را خوب بفهمم و مفهومی را که در آن نهفته است، دریافت کنم. امیدوارم در این زمینه خوب عمل کرده باشم و تماشاگران من را در ایفای نقش جاماسب پذیرفته باشند. حسینی در پایان صحبت هایش اضافه کرد: ما برای تماشاکرانی بازی می کنیم که تئاتر را خوب می شناسند بنابراین نمی توان هر چیزی را روی صحنه آورد چون تماشاگر ما خیلی هوشمند است و بسیار نسبت به نیم قرن گذشته فرهیخته تر شده است. نسل جوان تر خود را با ادبیات منظوم شاعرانه و فلسفه درگیر می کند و برای همین سطح توقع از این نمایشنامه ها بالاتر رفته است. این شب های تالار وحدت هم این موضوع را نشان می دهد. نمایش موزیکال «هفت خان اسفندیار» به کارگردانی حسین پارسایی و نویسندگی و ترانه سرایی محمدرضا کوهستانی برداشتی آزاد از شاهنامه فردوسی، محصول سازمان رسانه های هنری اوج است که از اوایل اردیبهشت ماه هر شب ساعت ۱۸ در تالار وحدت با بازی بازیگرانی همچون امین زندگانی، بانیا شومون، فریا کوثری، امیررضا دلآوری، امیرکاوه آهنین جان، اصغر پیران، محسن حسینی و... روی صحنه می رود.

در ۵-۴ سال اخیر نمایشنامه هایی که ترجمه شده و روی صحنه برده می شود بسیار ضعیف و سطح پایین هستند. فاجعه است اگر بخواهیم تحت تاثیر فیلم و سریال های ماهواره ای قرار بگیریم و بگوییم سلیقه مخاطب امروز همین است. اتفاقا در آلمان برعکس است. تلویزیون و سینمای آلمان تحت تاثیر صحنه های تئاتر آلمان هستند. ما هم باید صحنه هایمان را در ایران به سطحی برسانیم که تلویزیون و ارکان دیگر هنری فرهنگی بتوانند از آن تاثیر بگیرند. حسینی درباره تأثیری که تئاتر می تواند بر سینما بگذارد، بیان کرد: تا خودمان از متون ادبی مان برداشت نکنیم، نمی توانیم در این زمینه موفقیتی کسب کنیم. ما هنوز نتوانسته ایم به خوبی یکی از داستان های «هزار و یک شب» را تبدیل به فیلم کنیم. ولی کشورهای دیگر بهره شان را از قصه های «هزار و یک شب» برده اند. چطور هالیوود می تواند با بازی برد پیت، «تروا» را بسازد اما ما نتوانستیم از شاهنامه یک اثر اقتباسی ناب درجه یک تولید کنیم؟ بنابراین شاید همین اجرای «هفت خان اسفندیار» الگویی شود که بتوان به سینماگران نشان داد، می شود از این آثار کهن اقتباس کرد و از ادبیات منظوم و منثور تاثیر گرفت چون ما در ادبیات کشورمان از اقیانوس بسیار سترگی بهره مند هستیم. کارگردان نمایش «چنگنامه غلامان» متذکر شد: همبستگی و پیمانی که بین کارگردان، رهبر ارکستر، طراح صحنه و طراح حرکات نمایش «هفت خان اسفندیار» به وجود آمده به دلیل درک درست آن ها از این متن ادبی است. این اثر یک اقتباس و برداشت آزاد از یکی از داستان های شاهنامه است و می تواند به عنوان یک الگو در عرصه هنر تئاتر مطرح باشد. معتقدم جوهره داستان

دارند دوره اقتباس از ادبیات کهن گذشته به اندازه کافی آگاهی و شناخت ندارند. چطور زمانی که در کشور آلمان «ماری استوارت» اثر شیلر به صحنه می رود یا نمایش هایی که مربوط به قرن ۱۷ و ۱۸ میلادی اجرا می شوند مردم از آن استقبال می کنند و سال ها به شدت پر می شود. وقتی کارگردانی یک اثر منظوم کهن از کشورش را در دست می گیرد و با سیل خروشان تماشاگر در اجراهای اولیه آن مواجه می شود و می بیند که بلیت های هفته های آینده نیز پیش فروش شده است آن را نشانه چه می بیند؟ مردم ایران همچنان زبان و ادبیات کشورشان را دوست دارند. به نظر من آنچه درباره مخاطب امروز گفته می شود توهین به آنهاست. من فکر می کنم این موجی است که می خواهد این اجازه را به مردم ندهد تا آنها کارهای فاخر ببینند و فقط سریال های دسته چندم ضعیف ترکی و سریال های طنز ضعیف را ببینند که خیلی کم افت است. کارگردان نمایش «دیوان غربی - شرقی» ادامه داد: مردم ما باید عادت کنند ترازوی و آثار فاخر ببینند. لازم است همچنان شعر و ادبیات را تقویت کنیم. شعر، وزن های در ادبیات است و ما تاریخ هزار ساله در این حوزه از رودکی تا به امروز داریم. پس اگر کار خوبی روی صحنه آورده شود ادبیات و زبان فارسی احیا خواهد شد. اصلا با همین روش ها می توان زبان و ادبیات فارسی را زنده نگه داشت. موسیقی، اپرا، هنرهای تجسمی، نقاشی، سینما و تئاتر از جمله راهکارهایی هستند که کمک می کنند تا زبان اصیل فارسی حفظ شود. وی درباره علاقه برخی از هنرمندان به اجرای نمایشنامه های خارجی گفت: نمی شود ترجمه درجه دوم و سوم آثار خارجی را روی صحنه بیاوریم چون می گوییم مردم اینها را دوست دارند.

محسن حسینی بازیگر نقش «جاماسب» در نمایش «هفت خان اسفندیار» عقیده دارد نمایش های خوب و فاخر زبان و ادبیات فارسی را تقویت می کنند. به گزارش «عصر ایران»، محسن حسینی کارگردان، طراح و بازیگر تئاتر، سینما و تلویزیون که این شب ها در نمایش موزیکال «هفت خان اسفندیار» به کارگردانی حسین پارسایی در نقش جاماسب به ایفای نقش می پردازد سابقه ای طولانی در زمینه بازیگری و کارگردانی دارد. او دارای مدرک کارشناسی و کارشناسی ارشد تئاتر، درام و ارتباطات از دانشگاه یوستوس لیپسک گیسن آلمان است که اندوخته ها و تجربیاتش در عرصه هنر از او بازیگر و کارگردانی حرفه ای ساخته که آثارش برپایه پژوهش و بهره گیری از حرکات فیزیکی و پرفورمنس استوار است. حسینی در گفتگو با «عصر ایران» درباره چگونگی حضور در این اثر نمایشی گفت: حکیم ابوالقاسم فردوسی در قلب، روح، روان، جان، جسم و تن همه ایرانیان جای دارد که شاهنامه را به عنوان سیاسی ترین اثر منظوم این سرزمین به یادگار گذاشته است. «هفت خان اسفندیار» نیز داستانی شاخص از شاهنامه است بنابراین وقتی بازی در یکی از قصه های شاهنامه به کسی پیشنهاد شود قطعا قبول خواهد کرد بنابراین من هم قبول کردم. البته کارهای قبلی آقای حسین پارسایی را هم دیده بودم و با ایشان زمانی که سمت مدیریتی داشتند نیز همکاری داشتم. آشنایی طولانی با وی موجب شد تا دعوتش برایم جذاب باشد و بازی در نقش جاماسب را پذیرفتم. وی با اشاره به اینکه از اسفند سال قبل تمرین های نمایش را آغاز کرده است، بیان کرد: قرار گرفتن در کنار بازیگران و عوامل نمایش برایم جذاب است به ویژه در پروژه ای به این سنگینی و رنجی، آن هم بعد از گذر از روزهای سخت کرونا و درگیری های چند ماه اخیر. در حال حاضر بعد از این مدت زمان طولانی مردم نیز مجدداً به تئاتر روی آورده اند و همین نشان می دهد تماشاگران به چه میزان عطش تماشای تئاتر داشته اند. حسینی ادامه داد: این میزان از علاقه، فرهنگی بودن سرزمین مان را به خوبی نشان می دهد و ثابت می کند نمی توان هر چیزی را با عنوان فرهنگ به مردم تزریق کرد چون مردم ما به خوبی می توانند خوب را از بد و کیفیت بالا را از کیفیت پایین تمیز دهند و خوشبختانه به خوبی آگاه هستند. این بازیگر و پژوهشگر تئاتر درباره اهمیت اقتباس از گنجینه های ادبی با وجودی که برخی معتقد هستند دوره ساخت چنین آثاری گذشته است، بیان کرد: معتقدم کسانی که عقیده

گفتگو با «محسن حسینی» بازیگر نمایش «هفت‌خوان اسفندیار»:

نمی‌توان هر چیزی را با عنوان فرهنگ به مردم تزریق کرد

بلیت‌های هفته‌های آینده نیز پیش فروش شده است آن را نشانه چه می‌بیند، تصریح کرد: مردم ایران همچنان زبان و ادبیات کشورشان را دوست دارند. به نظر من آنچه درباره مخاطب امروز گفته می‌شود توهین به آنهاست.

حسینی در همین راستا، خاطر نشان کرد: تصور می‌کنم ریال این موجی است که می‌خواهد این اجازه را به مردم ندهد تا آنها کارهای فاخر ببینند و فقط سریال‌های دسته‌چند ضعیف ترکی و سریال‌های طنز ضعیف را ببینند که خب یک آفت است.

کارگردان نمایش «دیوان غربی- شرقی» با اشاره به این نکته که مردم ما باید عادت کنند تراژدی و آثار فاخر ببینند و با تأکید بر این امر که لازم است همچنان شعر و ادبیات را تقویت کنیم، اظهار داشت: شعر، وزن‌های در ادبیات است و ما تاریخ هزار ساله در این حوزه را رودکی تا به امروز داریم؛ پس اگر کار خوبی روی صحنه آورده شود ادبیات و زبان فارسی احیا خواهد شد.

ایرا، هنرهای تجسمی، نقاشی، سینما و تئاتر از جمله راهکارهایی هستند که کمک می‌کنند تا زبان اصیل فارسی حفظ شود

حسینی با بیان این نکته که اصلاً با همین روش‌ها می‌توان زبان و ادبیات فارسی را زنده نگه داشت، تصریح کرد: موسیقی، ایرا، هنرهای تجسمی، نقاشی، سینما و تئاتر از جمله راهکارهایی هستند که کمک می‌کنند تا زبان اصیل فارسی حفظ شود.

وی درباره علاقه برخی از هنرمندان به اجرای نمایشنامه‌های با اشاره به این امر که نمی‌شود ترجمه درجه دوم و سوم آثار خارجی را روی صحنه بیاوریم چون می‌گوییم مردم اینها را دوست دارند، افزود: در ۵۰ سال اخیر نمایشنامه‌هایی که

ترجمه شده و روی صحنه برده می‌شود بسیار ضعیف و سطح پایین هستند؛ فاجعه است اگر بخواهیم تحت تأثیر فیلم و سریال‌های ماهواره‌ای قرار بگیریم و بگوییم سلیقه مخاطب امروز همین است. اتفاقاً در آلمان برعکس است.

حسینی با بیان این که تلویزیون و سینمای آلمان تحت تأثیر صحنه‌های تئاتر آلمان هستند، ادامه داد: ما هم باید صحنه‌هایمان را در ایران به سطحی برسانیم که تلویزیون و ارکان دیگر هنری فرهنگی بتوانند از آن تأثیر بگیرند.

حسینی درباره تأثیری که تئاتر می‌تواند بر سینما بگذارد، با تأکید بر این مفهوم که تا خودمان از متون ادبی‌مان برداشت نکنیم، نمی‌توانیم در این زمینه موفقیتی کسب کنیم، گفت: ما هنوز نتوانسته‌ایم به خوبی یکی از داستان‌های «هزار و یک شب» را تبدیل به فیلم کنیم ولی کشورهای دیگر بهره‌شان را از قصه‌های «هزار و یک شب» برده‌اند.

ما در ادبیات کشورمان از اقیانوس بسیار سترگی

بهره‌مند هستیم

حسینی با طرح این پرسش که چطور هالیوود می‌تواند با بازی برد پیت، «تروا» را بسازد اما ما نتوانستیم از شاهنامه یک

اثر اقتباسی ناب درجه یک تولید کنیم؟، اظهار داشت: شاید همین اجرای «هفت‌خوان اسفندیار» الگویی شود که بتوان به سینماگران نشان داد، می‌شود از این آثار کهن اقتباس کرد و از ادبیات منظوم و منثور تأثیر گرفت چون ما در ادبیات کشورمان از اقیانوس بسیار سترگی بهره‌مند هستیم.

کارگردان نمایش «جنگنامه غلامان» با بیان این نکته که همبستگی و پیمانی که بین کارگردان، رهبر ارکستر، طراح صحنه و طراح حرکات نمایش «هفت‌خوان اسفندیار» به وجود آمده به دلیل درک درست آن‌ها از این متن ادبی است، گفت: این اثر یک اقتباس و برداشت آزاد از یکی از داستان‌های شاهنامه است و می‌تواند به عنوان یک الگو در عرصه هنر تئاتر مطرح باشد.

وی با اشاره به این امر که معتقد است جوهره داستان «هفت‌خوان اسفندیار» از شاهنامه فردوسی در این اجرا، درست مورد استفاده قرار گرفته و شاهد یک ترکیب بندی موسیقایی هستیم که از چیدمان خوبی نیز برخوردار است، ادامه داد: آثار اقتباسی باید اینچنین ساخته شود و این تئاتر، الگوی مناسبی برای سازندگان و سرمایه‌گذاران خواهد بود.

حسینی درباره ایفای نقش جاماسب در این نمایش با اشاره به این امر که برای رسیدن به نقش در وهله نخست کارگردان حریف اول و آخر را می‌زند و او به عنوان بازیگر در یک پروژه تلاش می‌کند تا کار و شخصیت را بفهمد، برای درک بهتر شخصیت جاماسب به شاهنامه نیز مراجعه کرده است، افزود: ۱۶۵ صفحه از این کتاب درباره «هفت‌خوان اسفندیار» است که بخش‌های کوتاهی از آن نیز اشاراتی به شخصیت جاماسب به عنوان یک دانا را و پیشگو دارد.

هر کجا باشیم برای رسیدن به یک نقش خیلی کنجکاو و جستجوگر هستیم

این بازیگر تئاتر، با اشاره به این نکته که در این نمایش تلاش شده تا به جاماسب شکل و شمایل جادوگرهای کلاسیک داده نشود چون او فردی بسیار آگاه به مسائل روز است که اتفاقات را درون یک گوی می‌بیند، ادامه داد: با راهنمایی گروه که در راس آنها حسین پارسایی است و علی‌برای به عنوان طراح حرکات و کوشش و تلاش خودم به عنوان بازیگر، سعی کردم این نقش خوب از آب درآید.

من هر کجا باشم برای رسیدن به یک نقش خیلی کنجکاو و جستجوگر هستم. نیاز نبود به خانقاه‌ها بروم و با درویش بنشینم تا به نقش برسیم بلکه کافی بود متن و کار را خوب بفهمم و مقهوری را که در آن نقشه است، دریافت کنم. امیدوارم در این زمینه خوب عمل کرده باشم و تماشاگران من را در ایفای نقش جاماسب پذیرفته باشند. حسینی در پایان صحبت‌هایش اضافه کرد: ما برای تماشاگرانی بازی می‌کنیم که تئاتر را خوب می‌شناسند بنابراین نمی‌توان هر چیزی را روی صحنه آورد چون تماشاگر ما خیلی هوشمند است و بسیار نسبت به نیم قرن گذشته فرهیخته‌تر شده است. نسل جوان‌تر خود را با ادبیات منظوم شاعرانه و فلسفه درگیر می‌کند و برای همین سطح توقع‌اش از نمایشنامه‌ها بالاتر رفته است.

این شب‌های تالار وحدت هم این موضوع را نشان می‌دهد. نمایش موزیکال «هفت‌خوان اسفندیار» به کارگردانی حسین پارسایی و نویسندگی و ترانه‌سرای محمدرضا کوهستانی برداشتی آزاد از شاهنامه فردوسی، محصول سازمان رسانه‌ای هنری اوج است که از اوایل اردیبهشت ماه هر شب ساعت ۱۸ در تالار وحدت با بازی بازیگرانی همچون امین زندگانی، بابیال شومون، فریا کوثری، امیررضا دل‌آوری، امیرکاوه آهنین‌جان، اصغر پیران، محسن حسینی و ... روی صحنه می‌رود.

آرئین مودن‌زاده

محسن حسینی بازیگر نقش «جاماسب» در نمایش «هفت‌خوان اسفندیار» عقیده دارد نمایش‌های خوب و فاخر زبان و ادبیات فارسی را تقویت می‌کنند.

محسن حسینی کارگردان، طراح و بازیگر تئاتر، سینما و تلویزیون که این شب‌ها در نمایش موزیکال «هفت‌خوان اسفندیار» به کارگردانی حسین پارسایی در نقش «جاماسب» به ایفای نقش می‌پردازد سابقه‌ای طولانی در زمینه بازیگری و کارگردانی دارد. او دارای مدرک کارشناسی و کارشناسی ارشد تئاتر، درام و ارتباطات از دانشگاه بوستوس لیبیک گیسن آلمان است که اندوخته‌ها و تجربیاتش در عرصه هنر از او بازیگر و کارگردانی حرفه‌ای ساخته که آثارش برپایه پژوهش و بهره‌گیری از حرکات فیزیکی و پرفورمنس استوار است. حسینی، درباره چگونگی حضور در این اثر نمایشی گفت: حکیم ابوالقاسم فردوسی در قلب، روح، روان، جان، جسم و تن همه ایرانیان جای دارد که شاهنامه را به عنوان سیاسی‌ترین اثر منظوم این سرزمین به یادگار گذاشته است.

وی در ادامه، با اشاره به این امر که «هفت‌خوان اسفندیار» نیز داستانی شاخص از شاهنامه است، افزود: وقتی بازی در یکی از قصه‌های شاهنامه به کسی پیشنهاد شود قطعاً قبول خواهد کرد بنابراین من هم قبول کردم. حسینی با بیان این که کارهای قبلی آقای حسین پارسایی را هم دیده بوده است، ادامه داد: من با ایشان زمانی که سمت مدیریت داشتند نیز همکاری داشتم و آشنایی طولانی با وی موجب شد تا دعوتش برایم جذاب باشد و بازی در نقش جاماسب را بپذیرفتم.

بعد از این مدت زمان طولانی مردم مجده به تئاتر روی آورده‌اند

وی با اشاره به اینکه از اسفند سال قبل تمرین‌های نمایش را آغاز کرده است، ادامه داد: قرار گرفتن در کنار بازیگران و عوامل نمایش برایم جذاب است به ویژه در پروژه‌ای به این سنگینی و رنجی، آن هم بعد از گذر از روزهای سخت کرونا و درگیری‌های چند ماه اخیر. در حال حاضر بعد از این مدت زمان طولانی مردم نیز مجده به تئاتر روی آورده‌اند و همین نشان می‌دهد تماشاگران به چه میزان عطش تماشای تئاتر داشته‌اند.

نمی‌توان هر چیزی را با عنوان فرهنگ به مردم تزریق کرد

حسینی با اذعان به این امر که این میزان از علاقه، فرهنگی بودن سرزمین‌مان را به خوبی نشان می‌دهد، اضافه کرد: همین امر، ثابت می‌کند نمی‌توان هر چیزی را با عنوان فرهنگ به مردم تزریق کرد چون مردم ما به خوبی می‌توانند خوب را از بد و کیفیت بالا را از کیفیت پایین تمیز دهند و خوشبختانه به خوبی آنگاه هستند.

این بازیگر و پژوهشگر تئاتر درباره اهمیت اقتباس از گنجینه‌های ادبی با وجودی که برخی معتقد هستند دوره ساخت چنین آثاری گذشته است، اظهار داشت: معتقدم کسانی که عقیده دارند دوره اقتباس از ادبیات کهن گذشته به اندازه کافی آگاهی و شناخت ندارند، چطور زمانی که در کشور آلمان «ماری استوارت» اثر شیلر به صحنه می‌رود یا نمایش‌هایی که مربوط به قرن ۱۷ و ۱۸ میلادی اجرا می‌شوند مردم از آن استقبال می‌کنند و سال‌ها به شدت پر می‌شود.

آنچه درباره مخاطب امروز گفته می‌شود توهین به آنهاست و در ادامه، با اشاره به این امر که وقتی کارگردانی یک اثر منظوم کهن از کشور را در دست می‌گیرد و با سیل خروشان تماشاگر در اجراهای اولیه آن مواجه می‌شود و می‌بیند که

نگاهی به نمایش «دارما» به کارگردانی آوا حدادی ویرجینیا چگونه با پیراشکی خود را غرق کرد؟

علی رفیعی، وردنجانی

متن را افزایش می دهد اما باید این نکته را در نظر داشت که نور نباید به رقیب اصلی طراحی لباس و گریم تبدیل شود. در جاهایی از قصه مانند لحظاتی که دستان ویرجینیا عرفانی و نورانی می شود ما دقتی به لباس و گریم نداریم حتی وقتی که چتر در دست دارد و نور آن را عوض می کند خودش هم بیشتر دقتش به نور چتر است تا خود آن. در لحظه ای از نمایش از زبان ویرجینیا به ونسان گفته می شود که تو خواب نمی بینی بلکه واقعیت ها را می بینی این را می شنود الصاق کرد به توصیه ابتدایی قبل از شروع نمایش به بلندگو اعلام می کند لطفاً برای چند لحظه از دنیای خود خارج شوید و... مهمترین وجه داستان گویی از نظر من این است که خواننده یا بیننده باور کند که شما در حال داستان گفتن هستید و بعد با شما سمپاتی برقرار کند. «دارما» این خاصیت را دارد. در ابتدا باورمان نمی شود چنین چیزی واقعی باشد و می گوییم: این که همش یک داستان اما در آخر دلمان نمی خواهد ویرجینیا دیگر نباشد. باید بپذیریم که اجرای نمایش برای مردم است و بسیار جای تأسف دارد که یا اهل تئاتر برای دیدن «دارما» می آیند؛ یا آنها که خود دستی بر آتش نمایش دارند. بسیار بد است که مثلاً سلیقه جامعه من تماشای «فسیل» و امثال «خط استوا» است اما نمی خواهیم برای تماشای این نمایش وقت بگذرایم.

نویسندگی این نمایش را برعهده داشته با موشکافی، ادبیات تطبیقی و برتولت برشت فاصله گذار با مخاطب را به رشته تحریر درآورده. البته این نکته را از نظر سلیقه ای مطرح کنم که دوست داشتم کلیت پروژه را در یک بلک باکس مشاهده می کردم چرا که فکر می کنم حداقل خاصیتش آن بود که می توان نوشت SOLD OUT. پرده ای که در میزان سن به باور من اضافی بود و ارتباط ضد و نقیض برادر و خواهر، ونسان و ویرجینیا، را بیشتر و بهتر می شد دید. اما اسامی که اگر مثلاً مرلین مونرو یا خوردن زیادی قرص خواب آور خودکشی کرده پس چرا باید نام کاراکتر نمایش هم مرلین باشد؟ نمایش در حقیقت اندوهی است که بعد از خودکشی هر یک از کاراکترها روایت می شود در حالی که دائماً روایت کننده پیش از خودکشی آنان با پیراشکی است. اگرچه خلاقیت در بسیاری از جاها، مانند هنگامی که ویرجینیا در کالسکه می خندد با وجود آن که برای ما قراردادی شده است که بچه ها باید در کالسکه به نشانه گرسنگی گریه کنند، یا وقتی که ویرجینیا با کف دستان نورانی اش جادو می کند، بیننده را حیرت زده می کند اما در لحظاتی هم بیننده سردرگم خواهد شد و شاید هم تعمدی باشد. انتخاب موسیقی و فضا سازی با استفاده از آن، قدرت نمایش است و این تعمدی بودن را بیشتر نشان می دهد. در بسیاری از آثار مهرجویی مخصوصاً «پری» که از فرانی و زویی سلینجر اقتباس شده این اقتباس تبدیل به تطبیق فرهنگ و عرفان زدگی می شود. در نمایش مذکور نیز این تطبیق مشاهده می شود، البته بدون عرفان، که باید به قریحه مولف آفرین گفت.

نورها

استفاده از نور در نمایش های سورئال قدرت خواب آلودگی

دارما به کارگردانی آوا حدادی نمایشی است که تا ۵ خرداد هرشب ساعت ۱۹:۳۰ در تالار هنر سالن اصلی به روی صحنه می رود. قبل از این که بخواهم این گزاره را به نمایش الصاق کنم که نیلای تئاتر اصفهان چنین نمایش هایی است باید بنویسم، «دارما» یک اثر فاخر است که چرایی خودکشی را فلسفه وار شکل می دهد و در روح یک دختر بچه جیب هایش را پر از پیراشکی می کند و خود را ته دریا غرق. ویژگی اصلی این نمایش ایجاد سمپاتی بی نظیر بیننده با کاراکتر دختر بچه، ویرجینیا است. اگر چنین کاراکتری در نمایش مذکور نبود به واقع جای گفت و گو برای بیننده باقی نمی گذاشت. تنها نکته ای که من مخاطب را اذیت کرد این بود که در پایان نمایش مولف توضیح می دهد. این چیستی را خود بیننده باید کشف کند نه به صورت مستقیم از زبان مولف بشنود که چه چیزی را تماشا کرده. نمایش سوژه های بی نظیری برای عکاسان دارد و باور دارم که بعد از تئاتر «تیک تاک» رادنوش مقدم شگفت زدگی مخاطب از میزان سن و گریم را به همراه خواهد داشت.

ونسان، مرلین و دیگران

اسامی خاصی که برای کاراکترهای قصه انتخاب شده است قبل از هر چیزی عقبه ادبی دارند. «مغازه خودکشی» ژان تولی تنها ایجاد کننده پیرنگ و استعاره در قصه است و مولف دو بُعد را به صورت موازی پیش برده است. آوا حدادی که خود

تئاتر

۱۹۰۱

قناد روی صحنه

نمایش «در گوشی» به نویسندگی و کارگردانی نرگس اصغری و با حضور مجید قناد روی صحنه رفت. احمد خیرآبادی، مرگان مولایی، عرشیا طالوی، بهاره توکلی، باران صفدری، پرنیان ماندنی، شایان شیخ موگویی، تینا شریف زاده، علی صفدری، امیر محمد مجیدی، حسنا علی پور، علیرضا صادقیان، هستی دل خاک و سامان سلطانی ایفاگر نقش‌های نمایش «در گوشی» هستند. دیگر عوامل اجرای نمایش «در گوشی» عبارتند از: طراح صحنه و لباس: داود زارع، طراح گریم: لیلا پریشان، حسین تبریزی، طراح نور: کیوان ضیایور، طراح پوستر و بروشور: محمد صالح حجازی، دستیار کارگردان: زهرا بخشنده، منشی صحنه: مهسا پرورده، ساخت دکور: مهران رحمتی، ساخت آکسسوار و نقاشی دکور: زهرا امینی، انتخاب موسیقی: نرگس اصغری، مدیر صحنه: ریحانه زارع، روابط عمومی: گروه «تئاتر کودک بین» ریحانه مطهری، روزین ستاری، روشنگ کریمی، عکاس: اختر تاجیک، مجری طرح: آموزشگاه بازیگری و موسسه هنرهای نمایشی توانش.